

тя е обикнала Жоржъ — нейно право е да избира, защото даже ако ѝ забраня, тя може да направи всичко, и да не бъде моя — при все това, само да върна нѣщо или да си спомня, кръвта ми кипва и азъ ставамъ нейнъ робъ.

Д-ръ Тиховъ. Вашата кръвъ е буйна кръвъ, Павле. Не туку тѣй баща ти го наричатъ крадибулка. Да се рѣши той да отвлече майка ти, когато отива на вѣнчило съ другиго! Това е смѣлостъ, за която трѣбва не само юначество, но то прѣдполага и друго: въ жилитѣ трѣбва да тече кръвъ буйна — сестримска кръвъ. Това си го имате въ кръвта. Азъ съмъ чувалъ, че отъ твоя дѣдо сътреперяли турцитѣ. Тувъ той е билъ всичко.

Павелъ. Тая кръвъ, тая кръвъ!

Д-ръ Тиховъ. Не, тя не е лошо качество. Тя прѣдполага една жизнеспособна енергия, която оплодотворена разумно, може да създаде отлични сили. И азъ ще се заема съ тебе. Азъ мисля, че ти можешъ да се избавишъ отъ тая стихия. Съ вегетарианството ти вече си направилъ най-важната стѣпка.

Павелъ. Дано.

Мълчание

Едва се чуватъ акорди на цигулка.

Павелъ. А, ето той почва.

Д-ръ Тиховъ. Нищо. Нека свири. Опитай се да се владашъ.

Мълчание

Мелодията се дочува по-ясно: Затаенитѣ ехтения на цигулката долитатъ все по-силно и волно.

Павелъ. (Хваща глава съ рѣцѣ).